

Benidoleig: de grot van de schedels

Benidoleig, een klein landbouwdorp van nog geen achthonderd inwoners in het gewest Marina Alta, in het noorden van de provincie, wordt omringd door druivenvelden, amandel- en olijfboomgaarden en op nauwelijks een kilometer van het centrum, op de rijweg naar Pedreguer en op de rechteroever van de rivier Girona, wacht een enorme spelonk de bezoekers op. Het is de ingang van de grot van de Schedels, de 'Cueva de las Calaveras'. Het te bezoeken gedeelte van de grot is precies 440 meter lang en op enkele plaatsen is de hoogte vijftig meter. De grot werd gevormd in het krijttijdperk, zestig miljoen jaar geleden, en is nu dagelijks het decor voor bezoekers uit de hele wereld.

De naam heeft de grot te danken aan het ontdekken van een groot aantal schedels in 1768. Volgens de legende behoorden ze aan de Arabische heerser Ali-Moho en aan zijn honderd vrouwen die zich hier verborgen toen de christelijke troepen het gebied veroverden. In deze grot droegen ze hun schatten mee en voedsel om te overleven, want ze waren er van overtuigd dat de moren al snel weer zouden zegevieren en dat ze dan weer te voorschijn konden komen om hun leven verder te zetten in hun paleis. De werkelijkheid is echter minder poëtisch. Volgens een onderzoek betreft het de geraamten van moorse onderzoekers die diep in de grot doordrongen, op zoek naar de bron van de onderaardse rivier die hier stroomt.

Maar het zijn niet de enige geraamtes die werden ontdekt, want latere onderzoeken brachten begrafenissen aan het licht die hebben plaats gevonden in het midden-paleolithicum en het neolithicum. Archeologen vonden bovendien beenderen van beren, hyenas, paarden, stieren, neushoorns en nijlpaarden, die allemaal nog te zien zijn in het archeologisch museum van Alcoy.

In het midden van de achttiende eeuw werden de eerste pogingen gedaan om de uitgestrektheid van de grot te onderzoeken, want de onderaardse rivier verhinderde de verdere doorgang en sluit ook nu nog het verdere bezoek af. In 1768 werd reeds een schuchtere poging gedaan, waarbij men op de geraamten stootte van twaalf moren, die eveneens een onderzoek hadden ingezet. Dit zette de mensen aan tot voorzichtigheid en ze lieten de rest van de grot maar voor wat ze was.

De grot biedt echter nu geen geraamten meer. Wel enkele mooie stalagmieten en stalactieten, waarvan de bekendste de "Campana", de klok, is. Het bezoek eindigt echter bij het afgesloten onderaardse meer, de "Toll Blau", die de moren tevergeefs hebben getracht af te tappen voor landbouwdoeleinden.

In de twintigste eeuw werd de grot meermaals wetenschappelijk bezocht en tijdens de Burgeroorlog, werd ze gebruikt als munitieopslagplaats en het was pas in de jaren '60 van vorige eeuw dat ze toeristisch werd aangepakt en voor het—betalend—publiek opengesteld.

Nu heeft dit toerisme grote vormen aangenomen en werd een parkeerterrein aangelegd, restaurants openden hun deuren en in de grot zelf is een grote souvenirwinkel. De aanleg van een soort wandelgang en elektrische verlichting maken een bezoek aan de grot de dag van vandaag een stuk gemakkelijker. We hoeven geen risico te nemen en onze geraamten zullen binnen duizend jaar geen legende meer veroorzaken.

